

Novák Valentin

Megtévesztő program

Hosszú programra tettem a lelkemet...
Koszorú bögrék között is felnevet
patyolatnak tettetett önvalója...

Majd elmosom, és eladom kilóra –
e lom másnak jó lehet legbelül;
nem nemesülhet, kibe *ez* beleül!

Iratmegsemmisítőben az agyam...
Cafatokra hull szét szemét-magam –
fals ízt csempészek kozmikus cefrébe...

A főzőmester nem kérd: – Hebefrén-e?
Átveszi a túlérétt gyümölcsöt;
érdekli is, mily belkíntól üvöltött?

A rekeszizom alatti rész titka
– dalos bélpintyeké e kalitka –,
és Pokol-kerti komposztban végzi mind,

ami belsőmben *jobb* életért kering...
(És gyomoridegrendszeri stresszem
önelemesztő versekké növesztem...)

Szuvas fogakkal teli báli szála
(minden béltraktus kezdeti bája)
a túllcsókókért vetemedő ajak;

mi savót köp, vért nyel, s végül rád tapad...
Míg a csillogóvá mosott lélek,
vágzott rondabugyrodba alálépked...

Profán

A nő megfagyasztja a levegőt,
a nő befogja a fenn lebegőt,
a nő kiold minden mélyfagyottat,
a nő érte az érte halottat...

A férfi felkavarja az eget,
a férfi öli a gyöngébbeket,
a férfi tizenkilence is húz,
ereklye ő – vért habzó santa cruz...

A gyerek viszi a génterheket,
a gyerek önfeledten hempereg,
a gyerek még sem lesz ugyanolyan,
bár röhögve szeret, s öl komolyan...

Mi lesz, ha e csapdából nincs kiút,
ki lesz, ki újra szüli a fiút,
ki lát e földi illúzió túl,
ahol *hol volt, hol nem volt* a kényúr?
Fiú vagy a lány vágja ki a fát,
lány vagy fiú ki semmibe kiált,
férfi vagy nő ki visszahívja őt,
a temetetlen világteremtőt?

A nő végül megfagyasztja mindenki egét,
a férfi elforralja összellemlévesét,
a torzó leveti a szokás génterheit,
a *három dé* szelencéje nyitva marad itt...

Az almafából bibliapapírt
ácsol az apa...
Szentcsalád porából
lesz a múltáshő
elleni profán azbeszt...
A kígyóból aktabőr,
benne vádirat –
családjaink miatt
a vér mindent
átítat.

Totemarc

Dalocska

Újra totemek kellenének.
Félelmetes saját-istenek.
Átitatna a törzsi ének;
megnyílnának tér- és létfelek...

Népesednél szapora dalokra,
mert harcra tüzelnek a dobok,
s kívánnak máglyányi halottat
monolit-titok-terhes korok.

Míg a sámán újra s újraéled,
s visszatér viharvert hágcsóján,
ontod vérét az ellenségnek –
s szikra vagy lesújtó lángcsóván;

míg szüli elvakult asszonyod ma
a nagyétkű seregnek valót,
vértócsás férfi alkonyodra
halál szed busás totem-adót;

míg gyakod a letaroltak nőit,
mert a totemős úgy akarja –
öröklődjön át felmenőid
vadállatgént hordozó magva;

míg invazív, vajákos faj leszel –
egzotikus kan-démon-arccal;
a megrekedés elreteszél,
elteltél nyűtt hübrisz-tudattal;

addig Atlantisz, Árkádia s a Rend-Éden
átfertőződik felkavart, vérhabos énben;
addig új dalokat artikulál a torok,
s totemdrogtól feléledő torz katatonok
püfölik vakul téveszmék gumifalait,
mert csak elunt sámánhorkolás hallatszik itt...